Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 943 van 11 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DIONSO DIYABANZA**
Alcyonstraat 95
1082 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DIONSO DIYABANZA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissing luidt het feitenrelaas als volgt:

"U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op […] *1993 in de hoofdstad Luanda. Daar woonde u met uw ouders en broers in de gemeente Viana. Tussen uw dertien en vijftien jaar verhuisde u naar Palanca, omdat uw vader schulden had en u hierdoor verkracht werd door jullie buurman, een militair. Sindsdien woonde u bij uw oom An.S. ([…]) en uw tante Al.L. ([…]), met wie u zich eveneens in België bevindt. Na de secundaire school hielp u uw tante in haar restaurant.*

In 2012 trad u samen met uw tante toe tot de Kerk van de Zevende dag Licht van de Wereld (Luz Do Mundo), een gemeenschap onder leiding van profeet José Julino Kalupeteca. Doordat de kerk in 2014 problemen kreeg met de autoriteiten, werd de religie verboden en alle gebedsplaatsen gesloten in Luanda. Jullie besloten daarom om clandestiene missen te houden in jullie tuin. Jullie kregen op een gegeven moment problemen met een broeder van de kerk, S., die zijn rekeningen niet betaalde en jullie spraken hem hierop

aan. Jullie denken dat hij jullie hierna ging verklikken bij de politie. Op 20 april 2025 voerde de politie een aanval op jullie restaurant uit en werden jullie beschuldigd van politieke oproer. Jullie konden met drie ontsnappen, verbleven nog twee weken bij broeder Av., die eveneens jullie vertrek uit Angola regelde.

U verliet Angola op 4 april 2025 met uw tante en oom. Jullie reisden met het vliegtuig en een gehuurd paspoort. Op 5 april 2025 kwam u aan in België waar u op 7 april 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Angola vreest u in de gevangenis te belanden, omdat er in Angola geen gerechtigheid is en jullie beschuldigd werden van politieke oproer en het belijden van een verboden religie.
Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw Angolese identiteitskaart en uw Belgisch medisch dossier. Op 4 februari 2025 maakte u opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud over."

De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen concludeert dat hij op basis van de elementen uit verzoeksters dossier tot de vaststelling komt dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat verzoekster verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van volgende bepalingen:
" *- artikel 1, A, 2, van het International verdrag betrefende de status van vluctelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951;*
- artikel 3 ERVM;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en
- het zorgvuldigheidsbeginsel (meer bepaald de vereiste om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)".

Verzoekster geeft een toelichting inzake het wettelijk kader.

Verder onderbouwt zij het middel als volgt:
"*III.A. Wat betreft het vermeende lidmaatschap van verzoekster van Luz Do Mundo*

Verweerster stelt dat zij er niet van overtuigd is dat verzoekster lid is van de kerk Luz Do Mundo.

a) Wat betreft de kennis en ervaring van verzoekster binnen de religieuze congregatie

De verweerder stelt dat de verklaringen van verzoekster over de congregatie oppervlakkig zijn en geen weerspiegeling vormen van een daadwerkelijk beleefde ervaring.
Zij wijst er enerzijds op dat verzoekster de congregatie als een religieuze sekte bestempelde voordat zij hierover werd aangesproken en beweerde dat het wel degelijk om een kerk gaat. Zij benadrukt anderzijds dat verzoekster niet in staat is om nadere uitleg te geven, met name over de betekenis van de naam van de kerk, de redenen voor de stichting ervan door José Julino Kalupeteka of de naam van de buurvrouw via wie zij in contact is gekomen met de kerk.
Wat is hiervan te denken?
Verzoekster heeft de term "sekte" gebruikt om de kerk aan te duiden, aangezien dit de gangbare benaming is om haar te omschrijven. Zij heeft echter uitdrukkelijk aangegeven dat het volgens haar eigen perceptie wel degelijk om een kerk gaat. [citaten uit NPO]
Aangezien de verweerder het lidmaatschap van verzoekster van de kerk Luz Do Mundo betwist op grond dat zij niet in staat zou zijn de oorsprong van de naam van de kerk, de redenen voor de oprichting ervan of de identiteit van de persoon die haar in contact met deze kerk heeft gebracht, te specificeren, kan een dergelijke beoordeling niet worden gevolgd.
Uit de verklaringen van verzoekster blijkt immers dat zij zich over deze punten heeft uitgelaten en dat zij tevens gedetailleerde en nauwkeurige informatie heeft verstrekt over de organisatie en de werking van de kerk, die de realiteit van haar lidmaatschap bevestigen. [citaten uit NPO]
In tegenstelling tot wat de analyse van de verweerder lijkt te suggereren, blijkt uit de bovenstaande fragmenten van het persoonlijke gesprek dat verzoekster beschikt over concrete en gedetailleerde kennis van de kerk Luz do Mundo, haar oorsprong, haar werking en haar religieuze praktijken.

Ten eerste identificeert verzoekster duidelijk de oprichter van de kerk, namelijk dominee José Kalupeteka, die zij beschrijft als zowel de oprichter als de predikant van deze religieuze gemeenschap.
Zij legt ook de oorsprong van de oprichting van deze kerk uit door aan te geven dat deze is gesticht naar aanleiding van een conflict met de Zevende-dags Adventisten, waarvan zij aangeeft dat dit de oorspronkelijke religieuze structuur was vóór de oprichting van Luz do Mundo. Deze uitleg getuigt van kennis van de context waarin deze religieuze beweging is ontstaan en van haar leerstellige banden met de adventistische stroming.
Ten tweede beschrijft verzoekster nauwkeurig de waarden en principes die door deze kerk worden uitgedragen, waarbij zij met name verwijst naar naastenliefde, dankbaarheid jegens God, de noodzaak om in harmonie met anderen te leven, respect voor de ouders, vergeving en het belang van goed gedrag in de samenleving. Dergelijke uitleg gaat veel verder dan louter oppervlakkige kennis en getuigt van inzicht in de morele en spirituele principes die binnen deze gemeenschap worden onderwezen.
Ten derde geeft de verzoekster ook concrete aanwijzingen over de religieuze regels en praktijken die aan de gelovigen worden opgelegd. Zij vermeldt met name de verplichting voor vrouwen om een hoofddoek te dragen, het verbod op het dragen van vlechten, evenals bepaalde voedselbeperkingen, met name wat betreft de consumptie van vlees. Zij geeft bovendien aan dat sommige van deze regels zijn aangepast toen de religieuze activiteiten clandestien moesten worden voortgezet, met name toen de bijeenkomsten op privé-locaties werden gehouden om de aandacht van de autoriteiten niet te trekken. Deze precisering getuigt van praktische kennis van de ontwikkeling van religieuze praktijken in een context van spanningen.
Bovendien legt verzoekster gedetailleerd uit onder welke omstandigheden zij in contact is gekomen met deze kerk, waarbij zij aangeeft dat haar familie in de gemeenschap is geïntroduceerd via een buurvrouw in de wijk Palanca in Luanda, die deze kerk aan haar grootmoeder had aanbevolen. Zij beschrijft ook de rol van de predikant die regelmatig naar Luanda kwam, evenals de ontvangst van nieuwe gelovigen, elementen die hebben bijgedragen aan hun besluit om deze gemeenschap te bezoeken.
Bovendien toont verzoekster aan dat zij concrete kennis heeft van de interne organisatie van de religieuze gemeenschap, door verschillende religieuze leiders te noemen, waaronder broeder Av., die wordt voorgesteld als een van de leiders, maar ook Jonas en Sami, die eveneens bepaalde vieringen leidden. Zij beschrijft bovendien de omstandigheden waarin de religieuze diensten in het geheim moesten worden georganiseerd, met name in de tuin van haar familie, waar de missen doorgaans tussen de vijftien en dertig gelovigen bijeenbrachten.
Verzoekster legt ook de wijze van organisatie van deze religieuze bijeenkomsten uit, waarbij zij aangeeft dat deze uitsluitend bekend waren bij de leden van de gemeenschap om elke openbaarmaking naar buiten toe te voorkomen. Zij verstrekt tevens informatie over de wijze waarop de gelovigen bleven samenkomen na het conflict dat de kerk trof, hetgeen getuigt van een uit eigen ervaring verkregen kennis van de werking van deze gemeenschap in een context van moeilijkheden.
Ten slotte beschrijft verzoekster ook haar persoonlijke loopbaan binnen deze religieuze gemeenschap, waarbij zij aangeeft dat zij de kerk aanvankelijk bezocht zonder er volwaardig lid van te zijn en dat zij daar niet gedoopt is, aangezien zij eerder al gedoopt was in de baptistenkerk van haar moeder. Zij legt ook uit dat haar familie aanvankelijk aarzelde om zich bij deze kerk aan te sluiten vanwege de vele regels die deze oplegde, maar dat zij er uiteindelijk aan gehecht raakte vanwege de gastvrijheid en de leer die er werd gegeven.
Alles bij elkaar genomen tonen deze elementen aan dat verzoekster zich niet beperkt tot algemene of abstracte beweringen, maar dat zij in staat is om nauwkeurige informatie te verstrekken over de geschiedenis, de praktijken, de regels en de organisatie van de Luz do Mundo-kerk, evenals over de concrete omstandigheden waarin zij ertoe werd gebracht deze kerk te bezoeken.
Hieruit volgt dat de verklaringen van verzoekster blijk geven van een daadwerkelijke en uit eigen ervaring voortkomende kennis van deze religieuze gemeenschap, hetgeen onverenigbaar is met de veronderstelling dat zij slechts een oppervlakkige of verzonnen kennis daarvan zou hebben.

b) Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster ten opzichte van de objectieve informatie

Verweerder verwijt verzoekster dat zij geen voldoende nauwkeurige uitleg heeft kunnen geven over de leerstellige grondslagen van de kerk Luz do Mundo, met name wat betreft de centrale bijbelhoofdstukken, de door José Kalupeteka gepredikte leer, de precieze redenen voor de afsplitsing van de Zevende-dags Adventisten en bepaalde specifieke regels met betrekking tot religieuze en morele praktijken.
Een dergelijke kritiek kan echter niet worden gevolgd.
In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van een religieuze overtuiging niet afhankelijk mag worden gesteld van het aantonen van diepgaande of academische theologische kennis van de betreffende religieuze leer. Op het gebied van internationale bescherming is het vaste rechtspraak dat het onderzoek in de eerste plaats moet betrekking hebben op de algehele geloofwaardigheid van de religieuze beleving van de verzoeker, en niet op zijn vermogen om leerstellige of exegetische elementen gedetailleerd uiteen te zetten.
In de onderhavige zaak heeft verzoekster weliswaar geen specifieke bijbelverzen aangehaald, maar zij heeft niettemin verschillende essentiële elementen van de leer geïdentificeerd die overeenkomen met de fundamentele kenmerken van de beweging waarnaar zij verwijst.

Zo heeft verzoekster expliciet gewezen op het belang van de tien geboden als grondslag van het geloof, evenals op dat van de rust op de zevende dag, elementen die precies overeenkomen met de centrale principes van de adventistische stroming waaruit de kerk Luz do Mundo is voortgekomen, zoals met name blijkt uit de objectieve informatie over de Zevendedagsadventisten.
Bovendien heeft verzoekster verschillende concrete religieuze voorschriften genoemd die binnen deze gemeenschap gelden, waaronder het verbod op het eten van varkensvlees, maar ook dat op alcohol en tabak, evenals het verbod op seksuele relaties buiten het huwelijk. Zij heeft tevens aangegeven dat personen die tot de LGBTQ+-gemeenschap behoren, niet tot de kerk worden toegelaten, hetgeen eveneens aansluit bij de strikte morele benadering die kenmerkend is voor deze religieuze beweging.
Verzoekster heeft overigens nog andere gedrags- en kledingvoorschriften beschreven, zoals de verplichting voor vrouwen om een sluier te dragen en het verbod op bepaalde kapsels, evenals voedings- en morele beperkingen die bedoeld zijn om het dagelijks leven van de gelovigen te reguleren. Deze elementen getuigen van een concrete kennis van de religieuze praktijken en de gedragsnormen die binnen deze gemeenschap worden opgelegd.
Ten tweede moet worden benadrukt dat verzoekster ook in staat was om samenhangende contextuele informatie te verstrekken over de oorsprong en de werking van de kerk.
Zij heeft met name José Kalupeteka aangewezen als stichter en leider van de gemeenschap en uitgelegd dat de oprichting van deze kerk het gevolg was van een conflict met de Zevende-dags Adventisten, hetgeen precies overeenkomt met de oorsprong van de beweging zoals die uit de objectieve informatie naar voren komt.
Wat het oprichtingsjaar van de kerk Luz Do Mundo betreft, stelt verzoekster dat de profeet José Kalupeteka altijd heeft verklaard dat de kerk in 2007 is opgericht. Verzoekster kan alleen maar herhalen wat zij van de profeet zelf heeft gehoord. Hoe dan ook, het feit dat verzoekster de oprichting van de gemeenschap rond 2007 situeert in plaats van in 2001, kan op zich de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet in twijfel trekken. Een dergelijke chronologische benadering lijkt volkomen aannemelijk voor een gelovige die niet rechtstreeks bij de oprichting van de beweging betrokken was en niet noodzakelijkerwijs over nauwkeurige historische informatie beschikt over de exacte datum van oprichting van de gemeenschap.
Ten derde getuigen de verklaringen van verzoekster van een praktische en uit eigen ervaring voortkomende kennis van de werking van de religieuze gemeenschap, wat een bijzonder relevante indicator is bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een religieus lidmaatschap. Zij was met name in staat om de kledingvoorschriften, de voedselbeperkingen, de morele normen, de wijze waarop de religieuze bijeenkomsten werden georganiseerd en de rol van bepaalde religieuze leiders binnen de gemeenschap te beschrijven.
Deze elementen vloeien voort uit een concrete ervaring met de religieuze praktijk en kunnen niet worden gelijkgesteld met oppervlakkige of algemene informatie.
Ten vierde lijkt de analyse van de verweerder van verzoekster een mate van doctrinaire nauwkeurigheid te eisen die duidelijk verder gaat dan wat redelijkerwijs van een gewone gelovige kan worden verwacht. Het is immers algemeen aanvaard dat de meerderheid van de praktiserende gelovigen niet noodzakelijkerwijs beschikt over een gedetailleerde kennis van de theologische grondslagen of de schriftuurlijke verwijzingen van hun religie, zonder dat dit de realiteit van hun religieuze overtuiging in twijfel trekt.
Verzoekster is van mening dat de geloofwaardigheid van een religieuze overtuiging moet worden beoordeeld in het licht van alle elementen van het dossier, rekening houdend met haar persoonlijke context, haar opleidingsniveau, haar rol binnen de gemeenschap en haar concrete religieuze ervaring. In het onderhavige geval blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zij de fundamentele beginselen, de praktische regels en de morele waarden van de gemeenschap Luz do Mundo kent. Deze elementen komen in grote lijnen overeen met de kenmerken van de beweging zoals die uit objectieve bronnen naar voren komen.
Hieruit volgt dat de door de verweerder geuite kritiek, die hoofdzakelijk is gebaseerd op het ontbreken van precieze bijbelse verwijzingen of gedetailleerde theologische uiteenzettingen, voortvloeit uit een buitensporige eis die niet geschikt is voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van een beleefde religieuze praktijk, en derhalve niet kan worden aangevoerd om het lidmaatschap van verzoekster van deze religieuze gemeenschap in twijfel te trekken.

c) Wat betreft de verklaringen van verzoekster over de arrestatie van Kalupeteka

Verweerder verwijt verzoekster dat zij geen nauwkeurige informatie heeft kunnen verstrekken over de omstandigheden van de arrestatie van José Kalupeteka, de precieze aard van het conflict tussen de kerk Luz do Mundo en de Angolese autoriteiten, de precieze datum van zijn veroordeling in 2016 en de verdere ontwikkelingen in de zaak.
Ook hier kan een dergelijke kritiek echter niet worden gevolgd.
In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat verzoekster nooit heeft beweerd over een volledig beeld te beschikken van de gebeurtenissen rond de arrestatie en veroordeling van José Kalupeteka.
Uit haar verklaringen blijkt juist dat zij in dit opzicht slechts over beperkte informatie beschikt. Deze situatie is gemakkelijk te verklaren door de bijzondere context waarin zij zich bevond.

De verzoekster behoorde namelijk tot een religieuze gemeenschap waarvan de activiteiten het voorwerp waren geweest van een aanzienlijke repressie door de Angolese autoriteiten. In deze context legt zij uit dat de leden van de kerk gedwongen waren hun bijeenkomsten clandestien te organiseren, met name in privé-ruimten, om elk politie-toezicht te vermijden. Een dergelijke situatie bracht noodzakelijkerwijs een klimaat van wantrouwen en discretie met zich mee, waarin de gelovigen vermeden om gevoelige informatie die de veiligheid van de gemeenschap in gevaar zou kunnen brengen, te verspreiden of op grote schaal te bespreken.
Onder deze omstandigheden lijkt het volkomen begrijpelijk dat verzoekster niet beschikt over gedetailleerde informatie over de precieze omstandigheden van de arrestatie van hun religieuze leider, noch over de latere gerechtelijke ontwikkelingen in de zaak.
Ten tweede moet worden benadrukt dat de gebeurtenissen rond de confrontaties van 16 april 2015 op Mount Sumi, de arrestatie van José Kalupeteka en zijn veroordeling in 2016 plaatsvonden in een bijzonder gewelddadige en chaotische context, gekenmerkt door grootschalige politie- en militaire operaties en door tegenstrijdige informatie die door de autoriteiten en de media werd verspreid. In een dergelijke context is het geenszins verrassend dat een gewoon lid van de gemeenschap slechts over een gedeeltelijke of indirecte kennis van deze gebeurtenissen beschikt.
Van een gewoon lid van een religieuze gemeenschap, dat daarbinnen geen leidinggevende functie bekleedde, kan dan ook niet worden verwacht dat zij in staat is om alle politieke, gerechtelijke en media-omstandigheden rond deze feiten nauwkeurig weer te geven.
Ten derde moet worden opgemerkt dat verzoekster niettemin heeft aangetoond dat zij op de hoogte was van bepaalde essentiële elementen van het conflict tussen de gemeenschap Luz do Mundo en de Angolese autoriteiten.
Zij verwees met name naar de arrestatie van José Kalupeteka en gaf aan dat de autoriteiten de gemeenschap onder meer het bezit van wapens verweten, hetgeen overeenkomt met een van de elementen die in verschillende bronnen worden genoemd met betrekking tot de gebeurtenissen die tot het optreden van de veiligheidstroepen hebben geleid.
Bovendien heeft verzoekster ook aangegeven dat de autoriteiten de beweging ervan verdachten een politieke partij te willen oprichten, hetgeen de politieke en veiligheidsperceptie weerspiegelt die de Angolese autoriteiten mogelijk hadden ten aanzien van deze religieuze gemeenschap.
Deze elementen tonen aan dat verzoekster een algemene kennis heeft van het conflict tussen de gemeenschap en de autoriteiten, ook al beheerst zij niet alle details met betrekking tot de exacte politieke of ideologische motieven die tot het verbod op de beweging hebben geleid.
Ten vierde lijkt de analyse van de verwerende partij van verzoekster een uiterst nauwkeurige kennis te verlangen van complexe politieke en gerechtelijke gebeurtenissen, waarvan zelfs externe waarnemers of leden van de gemeenschap niet noodzakelijkerwijs een volledig begrip hadden. Een dergelijke eis lijkt duidelijk onevenredig gezien de positie van verzoekster, die zich voordeed als een gewone gelovige en niet als een leidster of woordvoerster van de beweging.
Ten vijfde moet ook worden opgemerkt dat de argumentatie van de verweerder voortkomt uit een verwarring tussen de kennis van de gebeurtenissen in de media rond een religieuze beweging en het daadwerkelijke lidmaatschap van die beweging. De geloofwaardigheid van iemands religieuze betrokkenheid kan niet worden beoordeeld aan de hand van zijn of haar vermogen om alle politieke of gerechtelijke gebeurtenissen die zijn of haar gemeenschap hebben getroffen, nauwkeurig weer te geven.
In deze zaak heeft verzoekster op samenhangende wijze haar lidmaatschap van de Luz do Mundokerk beschreven, evenals de werkwijze van deze gemeenschap, de regels die daar werden toegepast en de clandestiene organisatie van religieuze bijeenkomsten na de spanningen met de autoriteiten. Deze elementen getuigen van een uit eigen ervaring verkregen kennis van de religieuze gemeenschap, die niet in twijfel kan worden getrokken louter omdat zij niet beschikt over gedetailleerde informatie over de gerechtelijke en politieke ontwikkelingen die volgden op de arrestatie van haar religieuze leider.
Het door de verweerder aangevoerde gebrek aan precisie met betrekking tot bepaalde historische of gerechtelijke aspecten van de zaak Kalupeteka kan dan ook redelijkerwijs niet worden geïnterpreteerd als een aanwijzing dat zij geen lid was van de gemeenschap Luz do Mundo, noch als een element dat de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekster in twijfel trekt.

III.B. Wat betreft de verklaringen van verzoekster over haar reis

Verweerder stelt dat de verklaringen van verzoekster over haar reisroute volstrekt ongeloofwaardig zijn.
Zij wijst onder meer op de tegenstrijdigheid dat een volwassen vrouw zoals verzoekster geen enkele informatie zou hebben over de reisdocumenten die haar zijn verstrekt om te reizen: zij weet niet welke naam, geboortedatum en -plaats op het paspoort stonden, noch de nationaliteit of kleur van het document, en weet zelfs niet of het een legaal of vervalst document betrof.
Hoe zit het hiermee?
Wat betreft de omstandigheden waarin verzoekster heeft gereisd en de documenten die zij heeft gebruikt, is verzoekster van mening dat de kritiek van verweerder berust op een abstracte en buitensporig formalistische opvatting van het gedrag dat van een persoon op de vlucht wordt verwacht.

Op het gebied van internationale bescherming is het algemeen aanvaard dat personen die gedwongen zijn hun land te verlaten in een situatie van afhankelijkheid van derden — smokkelaars, begeleiders of familieleden — vaak slechts zeer beperkte kennis hebben van de documenten die voor hun reis worden gebruikt.
Het feit dat verzoekster aangeeft dat João de reisdocumenten gedurende de gehele reis bij zich hield, is een verklaring die volkomen strookt met de praktijken die vaak worden waargenomen bij reizen die door tussenpersonen worden georganiseerd.
In dit soort situaties worden de documenten doorgaans bewaard door de persoon die de reis organiseert, hebben de reizigers er slechts beperkte toegang toe en worden ze vaak onmiddellijk na de grenscontroles weer ingenomen.
Het is dan ook geenszins verrassend dat de verzoekster noch de naam op het paspoort, noch zelfs de kleur ervan kan opgeven, afgezien van het feit dat het om een Angolees paspoort ging.
Een dergelijk niveau van nauwkeurigheid eisen zou neerkomen op het opleggen van technische kennis van reisdocumenten die niet overeenkomt met de realiteit van door derden begeleide migratietrajecten.

III.C. Wat betreft de verklaringen van verzoekster over het seksueel geweld waarvan zij het slachtoffer is geweest

Verzoekster kan zich alleen maar verbazen, en zelfs verontwaardigd zijn, over de analyse van verweerder met betrekking tot het seksueel geweld waarvan zij verklaart het slachtoffer te zijn geweest, een analyse die er duidelijk op gericht is de ernst en de reikwijdte ervan te bagatelliseren.
In de eerste plaats baseert de verweerder zijn redenering op een vermeende tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar oudtante of haar echtgenoot. Een dergelijke redenering berust echter op een onjuiste premisse. Verzoekster heeft nooit beweerd dat zij het seksueel geweld dat zij heeft ondergaan aan haar naasten heeft verteld. Ze legt daarentegen uit dat ze er nooit over heeft gesproken, noch met haar ouders, noch met haar oudtante, vanwege de schaamte, het trauma en de sociale druk die rond dit soort geweld hangen.
Onder deze omstandigheden is het volkomen logisch dat haar oudtante deze feiten nooit ter sprake heeft gebracht tijdens haar eigen verhoor. Het feit dat haar oudtante hier geen melding van heeft gemaakt, kan dan ook niet worden geïnterpreteerd als een tegenstrijdigheid of als een element dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster in twijfel trekt. Het is integendeel een volkomen logisch gevolg van het zwijgen dat slachtoffers van seksueel geweld vaak gedwongen zijn te bewaren, met name in sociaal-culturele contexten waar dergelijke feiten sterk gestigmatiseerd zijn.
De internationale richtlijnen voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming herinneren er overigens aan dat slachtoffers van seksueel geweld vaak de neiging hebben om deze gebeurtenissen te verzwijgen, soms gedurende vele jaren, ook ten opzichte van hun naasten. Het ontbreken van een eerdere melding kan dan ook niet worden geïnterpreteerd als een aanwijzing voor onwaarschijnlijkheid.
Ten tweede is verzoekster diep geschokt door de kwalificatie van deze feiten als een louter „geïsoleerd geval" dat niet relevant is in het licht van het Verdrag van Genève. Seksueel geweld vormt, door zijn aard zelf, een bijzonder ernstige aantasting van de fysieke en psychische integriteit van een persoon.
In het internationaal recht en het asielrecht wordt algemeen erkend dat het ernstige vormen van vervolging kan vormen, met name wanneer het verband houdt met factoren zoals geslacht, sociale kwetsbaarheid of een context van wijdverbreid geweld.
Het reduceren van dergelijke feiten tot een op zichzelf staande gebeurtenis komt neer op het miskennen van de intrinsieke ernst van seksueel geweld, evenals de blijvende gevolgen ervan voor het slachtoffer.
Ten derde lijkt de verweerder de diepgaande impact te negeren die dit geweld op verzoekster heeft gehad. Zij blijft diep getekend en getraumatiseerd door deze gebeurtenissen, die haar psychologisch welzijn blijvend hebben aangetast. Het feit dat zij vandaag de dag nog steeds moeite heeft om over deze gebeurtenissen te spreken, getuigt juist van de omvang van het opgelopen trauma.
Ten vierde vloeit het argument dat verzoekster niet zou aantonen dat zij het risico loopt opnieuw slachtoffer te worden van soortgelijke feiten voort uit een buitensporig restrictieve benadering van de risicoanalyse. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming mag zich niet beperken tot de vraag of een specifieke gebeurtenis zich op identieke wijze kan herhalen. Er moet ook rekening worden gehouden met de kwetsbare situatie waarin de betrokken persoon zich bevindt en met het vermogen – of het gebrek aan vermogen – van de autoriteiten van het land van herkomst om haar bescherming te waarborgen.
In deze zaak bevond de verzoekster zich in een bijzonder kwetsbare situatie, en er is geen enkele aanwijzing dat de autoriteiten van haar land in staat zouden zijn haar daadwerkelijke bescherming te bieden in geval van nieuw geweld.
Ten slotte moet eraan worden herinnerd dat de beoordeling van de feiten met bijzondere aandacht moet worden uitgevoerd wanneer het verzoek om internationale bescherming betrekking heeft op seksueel of gendergerelateerd geweld. De met de behandeling belaste autoriteiten moeten rekening houden met de psychologische, sociale en culturele belemmeringen die van invloed kunnen zijn op het vermogen van een slachtoffer om deze feiten volledig en coherent te beschrijven.

In het onderhavige geval vormt het feit dat verzoekster dit geweld nooit bij haar naasten ter sprake heeft gebracht, geenszins een element dat de geloofwaardigheid van haar verhaal ondermijnt, maar lijkt het juist volkomen in overeenstemming met de realiteit van de ervaringen van slachtoffers van seksueel geweld.
De conclusie van de verweerder dat deze feiten een op zichzelf staande gebeurtenis vormen die niet relevant is in het licht van het Verdrag van Genève, berust dan ook op een kennelijk ontoereikende beoordeling van de omstandigheden van de zaak en van de bijzonder ernstige aard van het aangevoerde geweld, en kan derhalve niet worden gevolgd.

III.D. Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar oudtante en diens partner

a) Wat betreft de tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar oudtante Al.

De verwerende partij wijst op talrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar oudtante, met name wat betreft de locatie van de Luz Do Mundo-kerk waarin zij baden, de officiële datum van hun toetreding tot de Luz Do Mundo-kerk, de omstandigheden waaronder zij door haar oudtante en haar partner werd opgevangen, het aantal mensen dat de politieaanval van 20 april 2025 ontvluchtte, of de periode waarin zij reisden.
Hoe zit het hiermee?
Wat betreft de locatie van de Luz Do Mundo-kerk. De verzoekster heeft aangegeven dat deze zich in Sambizanga bevond. Haar oudtante noemde op haar beurt Rangele. In werkelijkheid vormen Rangele en Sambizanga één en dezelfde wijk. Er is op dit punt geen tegenstrijdigheid.
Wat betreft de officiële datum van toetreding tot de Luz Do Mundo-kerk, heeft verzoekster het volgende verklaard: NPO, blz. 10: [citaten uit NPO]

De oudtante van verzoekster heeft van haar kant verklaard dat zij in 2012 lid is geworden van de kerk, deze vervolgens tijdelijk heeft verlaten en zich er in 2015 definitief bij heeft aangesloten. [citaten uit NPO oudtante]
Uit deze twee fragmenten blijkt dat de verzoekster en haar oudtante elkaar niet tegenspraken, in tegenstelling tot wat de verweerder beweert.
Wat betreft de omstandigheden waarin de oudtante ertoe werd gebracht de verzoekster bij haar thuis op te nemen, is het juist dat de oudtante heeft vermeld dat dit te wijten was aan het feit dat de vader van de verzoekster niet over de financiële middelen beschikte om in haar behoeften te voorzien. Zij heeft toen het initiatief genomen om de verzoekster bij haar thuis op te nemen.
Verzoekster heeft van haar kant aangegeven dat zij uit eigen beweging het ouderlijk huis wilde verlaten, met name naar aanleiding van het seksueel geweld dat zij heeft ondergaan en dat het gevolg was van de financiële problemen van haar vader. In werkelijkheid kwam het initiatief van verzoekster vrijwel gelijktijdig samen met de wens van haar oudtante om haar op te nemen.
Er is dus een duidelijke overeenstemming tussen de verklaringen van de verzoekster en die van haar oudtante.
Wat ten slotte het aantal personen betreft dat erin geslaagd is te ontsnappen, kan dit element niet worden aangevoerd als een aantasting van de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoekster.
In een context van een overhaaste vlucht en een massale mensenmassa kan redelijkerwijs niet van een persoon worden verwacht dat zij in staat is om het aantal personen dat is gevlucht exact te bepalen. [citaten uit NPO]

Een dergelijke onnauwkeurigheid vormt geen doorslaggevende tegenstrijdigheid.

b) Wat betreft de tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar oudoom An.

De verweerder wijst op talrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar oudoom, met name wat betreft de persoon bij wie zij hun toevlucht zouden hebben gezocht na de politieaanval van 20 april 2025, het aantal mensen dat tijdens deze gebeurtenis is ontsnapt, de aanwezigheid van Joao tijdens de reis vanuit Angola, de laatste datum waarop zij Angola hebben verlaten, de omstandigheden waarin zij hun nichtje hebben opgevangen, of nog de religieuze overtuigingen van An..
Hoe zit het hiermee?
Wat betreft de door de verweerder gesignaleerde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar oudoom, moet worden opgemerkt dat deze laatste lijdt aan geheugenstoornissen die de nauwkeurigheid van zijn uitspraken kunnen beïnvloeden (NPO blz. 24 en 25).

III.D. Wat betreft het gebrek aan opvolging van de situatie door verzoekster

Verweerder verwijt verzoekster dat zij sinds haar aankomst in België geen stappen heeft ondernomen om meer informatie over haar persoonlijke situatie te verkrijgen. Een dergelijke kritiek kan echter niet worden gevolgd.

In de eerste plaats heeft verzoekster duidelijk uitgelegd waarom zij niet in staat was dergelijke stappen te ondernemen. Zij heeft namelijk aangegeven dat de situatie in Angola, met name op gerechtelijk vlak en wat betreft de vervolging van personen die banden hebben met de kerk Luz do Mundo, een belangrijke belemmering vormde voor elke poging om informatie te verkrijgen. In een context waarin leden of sympathisanten van deze religieuze gemeenschap het voorwerp zijn geweest van intensieve bewaking en repressie door de autoriteiten, is het volkomen begrijpelijk dat verzoekster voorzichtigheid betracht en elk initiatief vermijdt dat haar naasten in gevaar zou kunnen brengen of de aandacht van de autoriteiten opnieuw op hen zou kunnen vestigen.
Ten tweede heeft verzoekster ook de concrete communicatieproblemen toegelicht waarmee zij sinds haar aankomst in België wordt geconfronteerd. Zij heeft aangegeven dat zij, hoewel zij een nieuwe telefoon heeft aangeschaft, niet langer over de telefoonnummers van haar in Angola achtergebleven naasten beschikt, met uitzondering van die van haar oom. Zij heeft overigens aangegeven dat zij heeft geprobeerd contact met hem op te nemen om aanvullende informatie te verkrijgen, zonder hem echter te kunnen bereiken.
De verzoekster kan dan ook niet worden verweten dat zij geen initiatief heeft getoond, aangezien zij heeft geprobeerd contact op te nemen met de enige persoon van wie zij nog de contactgegevens had.
Ten derde moet eraan worden herinnerd dat verzoekers om internationale bescherming zich vaak in een situatie bevinden waarin de communicatie met hun land van herkomst is verbroken, met name vanwege het verlies van hun contactmiddelen, de verspreiding van hun familie of de vrees om hun naasten bloot te stellen aan mogelijke represailles. Deze materiële en veiligheidsgerelateerde moeilijkheden zijn welbekende realiteiten bij de behandeling van asielverzoeken.
Bovendien kan van een verzoeker niet worden verlangd dat hij stappen onderneemt die de in het land achtergebleven familieleden in gevaar kunnen brengen of de aandacht van de autoriteiten op hen kunnen vestigen. Een dergelijke eis zou in strijd zijn met het voorzichtigheidsbeginsel dat ten grondslag moet liggen aan het handelen van personen die zijn gevlucht voor situaties van vervolging.
Ten vierde lijkt de argumentatie van de verweerder te berusten op het idee dat een asielzoeker noodzakelijkerwijs in staat moet zijn om actuele informatie te verstrekken over zijn persoonlijke situatie in zijn land van herkomst. Een dergelijke eis houdt echter geen rekening met de objectieve beperkingen waarmee asielzoekers worden geconfronteerd, met name wanneer zij hun land onder overhaaste omstandigheden hebben verlaten en de toegang tot hun gebruikelijke communicatienetwerken hebben verloren.
In deze zaak heeft verzoekster een samenhangende en aannemelijke verklaring gegeven voor het ontbreken van recente informatie: het verlies van contact met de meeste van haar naasten, de onmogelijkheid om de enige persoon te bereiken van wie zij nog de contactgegevens heeft, en de veiligheidssituatie in Angola.
Het ontbreken van aanvullende informatie over haar persoonlijke situatie sinds haar aankomst in België kan dan ook niet worden geïnterpreteerd als een aanwijzing voor een gebrek aan geloofwaardigheid. Het is daarentegen het logische gevolg van de materiële en veiligheidsbeperkingen waarmee verzoekster sinds haar vertrek uit Angola wordt geconfronteerd.
Onder deze omstandigheden kan het door de verweerder aangevoerde bezwaar redelijkerwijs niet worden aanvaard om de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoekster in twijfel te trekken. Opnieuw kan de verzoekster alleen maar betreuren dat haar verklaringen slechts gedeeltelijk in aanmerking zijn genomen om haar verzoek af te wijzen, terwijl zij overtuigende en gedetailleerde uitleg heeft gegeven.
Het feit dat de verweerder het door verzoekster ondergane seksuele geweld niet op geldige wijze in twijfel trekt, maakt artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 van toepassing op de onderhavige zaak, waarin wordt bepaald dat: […]
In dit geval voert de verweerde geen goede redenen aan om aan te nemen dat de vervolging of de ernstige schade die de verzoeker heeft geleden, zich niet meer zal voordoen.
Gelet op het voorgaande heeft de verzoekster ernstige redenen om te vrezen voor haar vrijheid of zelfs haar leven.
In gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoekster, ontslaat de uiting van deze twijfel haar er niet van om uiteindelijk het bestaan van een vrees voor vervolging in twijfel te trekken, die ondanks deze twijfel voldoende kon worden aangetoond door de elementen van de zaak die bovendien als zeker worden beschouwd. In dit geval is de verzoekster van mening dat deze twijfel haar ten goede zou moeten komen.
Uit het bovenstaande volgt dat de beslissing van de verweerder moet worden vernietigd en aan de verzoekster moet de vluchtelingenstatus worden verleend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 1A (2) van het voornoemde Verdrag van Genève.

IV. Bewijs dat er ernstige aanwijzingen zijn voor een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4 van de wet

[…]

De verzoekster vreest dat hij bij terugkeer naar Angola aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zal worden onderworpen.

Verzoekster baseert zich op het feit dat de autoriteiten van haar land van herkomst haar geen daadwerkelijke bescherming zullen bieden. Het risico voor verzoekster is dat zij opnieuw te maken krijgt met de Angolese politie (DNIC) en wordt gearresteerd.
Er zij aan herinnerd dat de Angolese autoriteiten haar verwijten dat zij in de binnenplaats van haar huis clandestiene missen van de kerk Luz Do Mundo heeft georganiseerd. Zij is beschuldigd van politieke opruiing.
Voor het overige zijn de uitsluitingsclausules bedoeld in artikel 55/4 niet van toepassing op de aanvrager.
Uit het voorgaande volgt dat de beslissing van verweerder moet worden herzien en dat het derhalve passend is om aan verzoekster subsidiaire beschermingstatus toe te kennen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980."

2.2. Verweerder legt een nota "*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*" van 31 maart 2026 neer.
"*Stuk 1: Notities persoonlijk onderhoud, L.Al. (CG*[…]*), tante van verzoekster*
Stuk 2: Notities persoonlijk onderhoud, S.An. (CG[…]*), tante van verzoekster*".

Beoordeling

1.
2.
3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht.
Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als de juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante, nauwkeurige en actuele informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekster.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, werden bij artikel 22 en 23 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026) opgeheven.

De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6) van Verordening (EU) 2024/1347 en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de vluchtelingenstatus en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) en artikel 18 (verlening van de subsidiaire beschermingsstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl.St.* Kamer 2025-26, DOC 56 1401/001, p. 33).

Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat het voorliggend verzoek vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissing vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggend beroep dan ook na te gaan of verzoekster voldoet aan de in Verordening (EU) 2024/1347 vastgestelde voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming. De Raad wijst erop dat de artikelen 9 en 10 van Verordening (EU) 2024/1347, gelezen in samenhang met artikel 3, 5) de voor de voorliggende zaak relevante materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend hernemen. Artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347 hernemen de materiële voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen.

De Raad stelt vast dat de opheffing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ingevolge de inwerkingtreding van Verordening (EU) 2024/1347 niet tot gevolg heeft dat de criteria die voor de beoordeling van de voorliggende zaak relevant zijn, inhoudelijk zijn gewijzigd.

De verwijzing naar wetsbepalingen en rechtspraak in het verzoekschrift impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 3, 5) *juncto* artikel 9 en van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347.

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden wordt uiteengezet in artikel 4 van Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 34 van Verordening (EU) 2024/1348.

Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoekster niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5 van Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:
“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht.”

4. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift in haar asielrelaas en in haar vrees om bij terugkeer naar Angola te worden vervolgd door de Angolese autoriteiten omdat ze werd beschuldigd van publieke oproer en het belijden van een verboden religie (Luz Do Mundo).

Na kennisname van de elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier stelt de Raad het volgende:

4.1. De bestreden beslissing motiveert op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde lidmaatschap bij Luz Do Mundo, omdat (i) verzoeksters verklaringen over de congregatie oppervlakkig en niet doorleefd zijn, (ii) verzoeksters verklaringen over de geloofsgemeenschap strijdig zijn met de beschikbare informatie, en (iii) verzoeksters verklaringen met betrekking tot de gebeurtenis op Monte Sumi, die leidde tot de arrestatie van José Kalupeteka, gebrekkig zijn en strijdig zijn aan objectieve informatie.

(i) Inzake verzoeksters verklaringen over de congregatie luidt de motivering als volgt:
“*Uw verklaringen over de congregatie zijn oppervlakkig en niet doorleefd.*
- Vooreerst is het uitermate bedenkelijk dat u verwijst naar de kerk van de zevende dag als een religieuze sekte, omdat dat is wat de mensen zeggen. Pas wanneer u hierop gewezen wordt stelt u dat het voor u wel een kerk is, maar geen sekte (CGVS, p.16).

- U gevraagd naar verschillen tussen de baptistenkerk (waarin u opgroeide) en de zevende dag, verklaart u dat er enkel verschillen waren rond het eten van vlees (CGVS, p.16-17; zie infra).
- U weet niet waarom Kalupeteca deze kerk stichtte (CGVS, p.17).
- U weet niet meer via welke buurvrouw jullie in contact kwamen met de kerk (CGVS, p.17).
- U weet niet waarom de kerk zijn naam heeft (CGVS, p.19).
- U gevraagd waarom u na twijfelen plots toch besloot u aan te sluiten bij de gemeenschap, komt u niet verder dan dat de kerk toegankelijk was en de manier waarop ze zaken predikten jullie wel aanstond (CGVS, p.18-19)."
De voormelde vaststellingen en appreciatie zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekster slaagt er met haar verweer in het verzoekschrift niet in deze in een ander daglicht te plaatsen.

Zo kan verzoekster niet worden gevolgd waar ze in het verzoekschrift stelt dat ze de term "*sekte*" gebruikt om de kerk te duiden omdat dit de gangbare benaming is om deze te omschrijven en dat zij uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het volgens haar eigen perceptie wel degelijk om een kerk gaat. Evenwel blijkt uit haar verklaringen dat verzoekster, wanneer haar wordt gevraagd wat de kerk van de zevende dag concreet is, antwoordt dat het "*een religieuze sekte*" is (NPO, p. 16) en dat ze pas wanneer haar gevraagd wordt waarom zij haar kerk als sekte aanduidt, stelt dat "*ze*" dat zeggen, maar dat het een kerk is (NPO, p. 16). Dit ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van haar voorgehouden geloof in deze kerk. Immers kan niet worden aangenomen dat verzoekster haar eigen geloof zou omschrijven als een sekte.

Verder doet de vaststelling dat verzoekster onwetend is over de reden waarom Kalupeteka de kerk stichtte, over de oorsprong van de naam van de kerk en over de persoon die haar in contact bracht met de kerk, wel degelijk afbreuk aan haar voorgehouden geloof en lidmaatschap van Luz Do Mundo. Verzoekster houdt immers voor dat zij sinds 2012 lid is van de kerk en het geloof aanhangt, zodat redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij op de hoogte is van dergelijke zaken.

(ii) Inzake verzoeksters verklaringen over de geloofsgemeenschap stelt verweerder op goede gronden dat deze strijdig zijn met beschikbare informatie:
"*- U weet dat vrouwen een doek op hun hoofd moesten dragen, er geen vlechten mochten gedragen worden en dat de 10 geboden belangrijk waren (CGVS, p.18-19).*
- U stelt dat er enkele restricties zijn rond het eten van vlees. Varkensvlees en worst mochten niet gegeten worden. Verder waren er geen regels (CGVS, p.17).
- U stelt dat de gemeenschap bestaat sedert 2007 (CGVS, p.17).
- U gevraagd wat voorheen de volledige naam van de kerk van de zevende dag was, stelt u dat het gewoon 'de zevende dag was' en niet Luz do Mundo. Pas wanneer u specifiek gevraagd wordt of de kerk iets te maken had met de adventistenkerk, stelt u dat ze verbonden zijn aan elkaar (CGVS, p.18).
- U stelt dat alle delen van de Bijbel belangrijk zijn het geloof (CGVS, p.19).
- U weet niet op welke specifieke hoofdstukken het geloof is gebaseerd (CGVS, p.19).
- U gevraagd naar specifieke regels die golden voor mannen, maar niet voor vrouwen verwijst u opnieuw naar de kledingvoorschriften en dat seks voor het huwelijk niet was toegestaan (CGVS, p.20).
- U weet niet welke doctrine Kalupeteka predikt (CGVS, p.21).
- U weet niet waarom Kalupeteka conflict had met de pastoors van zevendedagsadventisten (CGVS, p.22).
- U stelt correct dat de zaterdag de rustdag is, werken was niet toegestaan, maar na de mis mochten mensen weer zaken doen (CGVS, p.19).
- U gevraagd naar standpunten over LGBTQ+ stelt u dat er niets over geschreven staat. Pas wanneer u bijvragen gesteld wordt stelt u dat homoseksuelen niet zijn toegelaten in de kerk (CGVS, p.21).
Uit beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat Luz Do Mundo een afscheuring is van de Zevendedagsadventisten is onder leiding van José Kalutupeka, waardoor het heel veel met deze kerkgemeenschap gemeen heeft. José Kalutupeka richtte de congregatie op in 2001 nadat hij uit de Zevendedagsgemeenschap werd verstoten. José riep zichzelf uit als profeet. De bijbel dient als leidraad voor het leven. Ze geloven in de Zevende dag en de wederkomst van Jezus. De zaterdag wordt gezien als rustdag, waarop allerhande activiteiten verboden zijn. Belangrijke hoofdstukken uit de Bijbel zijn Exodus en Deuteronomium, als ook Leviticus voor de spijswetten. Er geldt het adventistendieet, waarbij men enkel reine dieren eet en voornamelijk peulvruchten, fruit, granen, en weinig zuivelproducten, waardoor velen een vegetarisch dieet volgen. Voor vrouwen geldt een strikt verbod op abortus (slechts in bepaalde gevallen), intimiteit mag enkel plaatsvinden binnen het huwelijk, scheidingen worden afgewezen en masturbatie is uit den boze. Deze gemeenschap staat eveneens gekend voor zijn discriminatie tegen de LGBTQ + gemeenschap. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Uw gebrek aan kennis over uw geloofsgemeenschap - zoals hierboven aangetoond - zorgt ervoor dat uw lidmaatschap bij Luz Do Mundo reeds ernstig op de helling komt te staan."
Verzoeksters verweer in het verzoekschrift vormt geen dienstige weerlegging van de voormelde terechte en pertinente vaststellingen en motivering. Verzoekster beperkt zich immers tot het uitvoerig citeren van haar reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en het benadrukken dat zij wel degelijk nauwkeurige informatie

verstrekt heeft die voortvloeit uit haar eigen ervaring, maar gaat geheel voorbij aan de voormelde vaststellingen inzake haar gebrekkige en aan objectieve informatie strijdige verklaringen over de geloofsgemeenschap.

Zo verzoekster oppert dat van haar geen academische kennis kan worden verwacht en dat geen doctrinaire nauwkeurigheid mag worden geëist, dient opgemerkt dat verzoekster, indien zij het geloof sinds 2012 belijd zou hebben, zou kunnen duiden wat het adventistendieet precies inhoudt, wat de precieze voorschriften zijn voor mannen en vrouwen, welke hoofdstukken uit de bijbel belangrijk zijn, wanneer deze kerk is opgericht en waarom Kalupeteka een conflict had met de adventistenpastoors, *quod non*. Dat verzoekster dergelijke elementaire zaken niet kan toelichten ondermijnt de geloofwaardigheid van haar voorgehouden geloof en lidmaatschap van Luz Do Mundo.

Verzoekster voert aan dat zij "*nauwkeurig de waarden en principes* [omschrijft] *die door deze kerk worden uitgedragen, waarbij zij met name verwijst naar naastenliefde, dankbaarheid jegens God, de noodzaak om in harmonie met anderen te leven, respect voor de ouders, vergeving en het belang van goed gedrag in de samenleving. Dergelijke uitleg gaat veel verder dan louter oppervlakkige kennis en getuigt van inzicht in de morele en spirituele principes die binnen deze gemeenschap worden onderwezen."* Te dezen dient de Raad vast te stellen dat deze waarden en principes gelden voor elke godsdienst aangezien aangenomen kan worden dat zaken als "*naastenliefde, dankbaarheid jegens God, de noodzaak om in harmonie met anderen te leven, respect voor de ouders, vergeving en het belang van goed gedrag in de samenleving"* de essentie vormen voor elke geloofsovertuiging.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift verder dat de profeet José Kalupeteka altijd heeft verklaard dat de kerk in 2007 is opgericht en dat ze alleen kan zeggen wat ze van de profeet heeft gehoord. Dergelijke bewering kan niet verschonen dat haar verklaringen over de oprichting van de kerk niet overeenstemmen met de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de kerk wel degelijk in 2001 is opgericht.

(iii) De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen op de berg Sumi, die leidden tot de arrestatie van José Kalupeteka, gebrekkig zijn en strijdig zijn aan objectieve informatie, namelijk:
"*Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenis op Monte Sumi die leidden tot Kalupeteka zijn arrestatie zijn gebrekkig en strijdig aan objectieve informatie.*
- U weet dat er een clash was tussen Kalupeteka en de staat op 16 april 2015 en dat hij daarbij werd aangehouden. U weet niet in welke maand van 2016 hij zijn uiteindelijke veroordeling kreeg (CGVS, p.21-22).

- U weet niet wat er concreet gebeurde waardoor Kalupeteka werd aangehouden (CGVS, p.21). U stelt enkel dat hij werd aangehouden omdat hij in het bezit was van wapens (CGVS, p.22).
- U weet niet waarom Kalupeteka problemen had met de staat (CGVS, p.22).
- U weet niet of Kalupeteka tot specifieke zaken opriep bij zijn volgers (CGVS, p.22).
- U weet niet of er momenteel nieuwe ontwikkelingen zijn in verband met zijn zaak (CGVS, p.22).
- U stelt dat de religie verboden werd, omdat de MPLA dacht dat hij een nieuwe politieke partij wou oprichten. Maar waarom de staat dat dacht, weet u niet (CGVS, p.24).
- U weet niet wat specifiek de aanleiding was tot het verbod op Luz Do Mundo (CGVS, p.24).
De clash tussen de overheid en Luz Do Mundo vond inderdaad plaats op 16 april 2015. De leden van de gemeenschap werden niet enkel opgeroepen om te gaan bidden, maar bevonden zich daar om het einde van de wereld te vieren, zoals door Kalupeteka voorspeld. José had reeds voordien aan zijn volgelingen opgeroepen om niet deel te nemen aan de volkstellingen en naar afgelegen dorpen in Huambo te verhuizen. Luz Do Mundo werd niet officieel erkend door de Angolese regering. De clash tussen de overheid en Luz Do Mundo leidde op 16 april 2015 tot een bloedbad en de arrestatie van José Kalupeteka. In april 2016 werd Kalupeteka veroordeeld tot 28 jaar gevangenisstraf. Zijn straf zit hij uit in de Huambo Penitentiary Unit. In augustus 2016 vonden er nog militaire clashes plaats tussen leden van de geloofsgemeenschap en de overheid. De gemeenschap zou pas later in 2018 ontbonden zijn. In september 2025 vroeg Kalupeteka zijn familie borg aan, omdat zijn gezondheid ernstig achteruit zou gaan in de gevangenis. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier."

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze nooit heeft beweerd over een volledig beeld te beschikken van de gebeurtenissen rond de arrestatie en veroordeling van José Kalupeteka. Ze wijst erop dat ze behoorde tot een religieuze gemeenschap waarvan de activiteiten het voorwerp waren geweest van een aanzienlijke repressie door de Angolese autoriteiten en dat in deze context de leden van de kerk gedwongen waren hun bijeenkomsten clandestien te organiseren, met name in privéruimten, om elk politietoezicht te vermijden. Ze stelt dat een dergelijke situatie noodzakelijkerwijs een klimaat van wantrouwen en discretie met zich meebracht, waarin de gelovigen vermeden om gevoelige informatie die de veiligheid van de gemeenschap in gevaar zou kunnen brengen, te verspreiden of op grote schaal te bespreken. Dergelijke uitleg kan evenwel niet worden aanvaard ter verschoning van verzoeksters klaarblijkelijke onwetendheid met betrekking tot de

arrestatie van Kalupeteka en de nasleep ervan. Indien verzoekster lid was van Luz Do Mundo en ook na de arrestatie van Kalupeteka verboden missen hield bij haar tante thuis, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van de gebeurtenissen die leidden tot de arrestatie van Kalupeteka, de reden voor het verbod van de religie en de ontwikkelingen nadien. Verzoeksters onwetendheid met betrekking tot deze elementen, die bovendien van belang zijn voor haar eigen risico-inschatting, maken dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden geloofsovertuiging en lidmaatschap van Luz Do Mundo. Dat verzoekster een gewoon lid was en geen leidinggevende functie had, kan niet verschonen dat zij dermate vaag op de hoogte was van deze belangrijke ontwikkelingen. Verzoekster komt voor het overige in het verzoekschrift niet verder dan het verwijzen naar haar reeds afgelegde verklaringen, het wijzen op haar algemene kennis van het conflict tussen de gemeenschap en de autoriteiten, het hekelen dat van haar een historische en gerechtelijke kennis wordt verwacht en het benadrukken van haar samenhangende verklaringen, maar slaagt er hiermee niet in de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te brengen.

Het geheel van de bovenstaande vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden lidmaatschap bij Luz Do Mundo. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden politieaanval op 20 april 2025 in verzoeksters woning, hetgeen onlosmakelijk verbonden is aan haar lidmaatschap bij de congregatie.

4.2. Met betrekking tot verzoeksters verklaringen over haar reisweg doet de bestreden beslissing volgende terechte en pertinente vaststellingen:
"*Uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg zijn danig ongeloofwaardig, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid verder doet wankelen.*
- U stelt niets te weten over uw reisdocumenten, omdat Joao doorheen de volledige reis uw documenten bijhield (CGVS, p.12). Het is zeer ongeloofwaardig dat u als volwassen vrouw doorheen uw volledige reisweg op geen enkel moment zelf uw documenten bijhield gezien de context van identiteitscontroles bij internationale vluchten.
- U kan niets vertellen over afspraken die u maakte met Joao of verklaringen die u zou afleggen over jullie band indien u controle zou hebben (CGVS, p.13). Dit is onaannemelijk gezien uw verklaring dat hij degene was die al uw identiteitsdocumenten bijhield,
- U weet niet welke naam, geboortedatum of geboorteplaats op het paspoort stond (CGVS, p.12).
- U weet überhaupt zelfs niet welk kleur het paspoort had, enkel dat het Portugese paspoorten waren (CGVS, p.12).
- Het is uitermate onaannemelijk dat u zou reizen zonder te weten met welke identiteitsgegevens u reist, gezien uw identiteit op een luchthaven steeds gecontroleerd kan worden, zeker bij internationaal reisverkeer."

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift poneert dat algemeen aanvaard is dat personen die gedwongen zijn hun land te verlaten in een situatie van afhankelijkheid van derden vaak slechts zeer beperkte kennis hebben van de documenten die voor hun reis worden gebruikt. Zo brengt zij geen enkel element aan ter ondersteuning van deze bewering en is bovendien geheel ongeloofwaardig dat zij, in de context van een intercontinentale vliegreis, geheel onwetend was over de gegevens in haar paspoort en dit niet in haar bezit zou hebben gehad. Verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar voorgehouden clandestiene reis ondermijnen dan ook verder haar algehele geloofwaardigheid.

4.3. Verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaard dat zij tussen haar 13 en 15 jaar verhuisde naar Palanca en bij haar tante Al. en oom An. ging wonen, omdat er toen problemen waren thuis (NPO, p. 4). Verzoekster stelt dat haar vader schulden had en dat ze verkracht werd door een buurman, wat ze nooit tegen iemand verteld heeft (NPO, p. 4-5).

Daargelaten dat verzoeksters verklaringen over haar contact met haar ouders na haar verhuis strijdig zijn aan de verklaringen van haar tante en oom hierover (NPO, p. 5-6; NPO Al. 7), wordt in deze niet betwist dat verzoekster als tiener aangerand werd. Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij omwille van deze (eenmalige) gebeurtenis, die meer dan 17 jaar voor haar vertrek uit Angola plaatsvond, actueel een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Angola. Het betreft immers een eenmalig voorval dat zich voordeed in een specifieke context, met name dat haar vader schulden had bij een buurman, in een welbepaalde periode en op een welbepaalde plaats, met name toen verzoekster als tiener nog bij haar ouders woonde. Verzoekster is nadien verhuisd, heeft jarenlang in Angola verbleven bij haar tante en oom zonder opnieuw te worden slachtoffer te worden van gelijkaardige feiten en is inmiddels een volwassen vrouw.

Verzoekster noemt overigens geen redenen om aan te nemen dat zij in Angola opnieuw slachtoffer zou worden van gelijkaardige feiten (NPO, p. 26-27). Zo in het verzoekschrift wordt gewezen op de psychologische impact ten gevolge van dit trauma kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster geen enkel attest neerlegt ter adstructie van haar psychologische problemen.

4.4. De bestreden beslissing stelt op goede gronden vast dat verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdig zijn met de verklaringen van haar tante Al. en haar oom An..

(i) Met betrekking tot de tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar tante Al. doet de bestreden beslissing volgende vaststellingen:
"*- Uw tante stelt dat jullie gingen bidden in de kerk in Rangele, terwijl u verklaart dat jullie in Sambizanga naar de kerk gingen (NPO Al., p.11; CGVS, p.10).*
- Uw tante stelt dat jullie officieel pas in 2015 toetraden tot de kerk, terwijl u verklaart dat jullie dit reeds in 2012 deden (NPO Al., p.16; CGVS, p.10).
- Uw tante verklaarde dat ze u in huis nam, omdat uw moeder niet meer aanwezig was en uw vader de financiële middelen niet had om voor u te zorgen. Uw tante nam het initiatief om u in huis te nemen (NPO Al., p.7). Uw tante stelt dat u enkel nog contact had met uw vader (NPO Al., p.7). U verklaart echter dat u op eigen initiatief aangaf weg te willen gaan van thuis en zowel met beide ouders nog te hebben gehad terwijl u bij uw tante en oom woonde (CGVS, p.5-6).
- Uw tante stelt dat jullie met tien personen ontsnapten van de politieaanval, terwijl u verklaart dat jullie met acht waren (NPO Al., p.22; CGVS, p.15).
- Uw tante stelt dat jullie reisden in mei 2025, u stelt april 2025 (NPO Al., p.5,12; CGVS, p.11)."
De voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat de wijken Rangele en Sambizanga één en dezelfde wijk vormen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij met geen enkel element ondersteunt. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters tante verklaarde dat ze gingen bidden in de kerk in Rangele, terwijl verzoekster aangaf dat ze in Sambizanga naar de kerk gingen, hetgeen twee onderscheiden locaties betreffen.

Zo verzoekster stelt dat haar tante heeft verklaard dat zij in 2012 lid is geworden van de kerk, deze vervolgens tijdelijk heeft verlaten en zich in 2015 definitief heeft aangesloten, gaat zij eraan voorbij dat haar tante initieel aangaf dat ze in 2015 toetraden tot de kerk, vervolgens dat ze in 2012 toetraden en dat zij daarna haar verklaringen aanpaste naarmate ze geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen. Deze uitleg kan bijgevolg niet worden aangenomen van de wisselende verklaringen van verzoeksters tante en dus ook niet ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar tante inzake de datum van toetreding tot de kerk.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat het initiatief van verzoekster om het ouderlijk huis te verlaten gelijktijdig kwam met de wens van haar tante om haar op te nemen in huis, betreft dit een loutere *post factum* verklaring teneinde de uiteenlopende versies van hun verklaringen met elkaar te rijmen. Bovendien verklaart dit niet waarom verzoekster aangaf dat ze met beide ouders contact had, terwijl haar tante stelde dat ze enkel contact had met haar vader.

Indien de tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en die van haar tante over het aantal personen waarmee verzoekster en haar tante ontsnapten van de politieaanval niet doorslaggevend is, dient opgemerkt dat deze, samen gelezen met de overige vaststellingen en tegenstrijdigheden, bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten.

(ii) Met betrekking tot de tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar oom An. doet de bestreden beslissing volgende vaststellingen:
"*Uw verklaringen zijn op verschillende momenten tegenstrijdig aan die van uw oom An..*
- U verklaart dat u na de politieaanval van 20 april 2025 twee weken ondergedoken bij broeder Av. van de kerk woonde (CGVS, p.6). An. stelde echter dat jullie twee ondergedoken bij T.J. leefden (NPO An., p.5-6).
- U verklaart dat jullie reisden met Joao die jullie paspoorten bij hield, terwijl An. verklaart dat Joao niet met jullie mee reisde (CGVS, p.12; NPO An. p.6-7).
- An. verklaart dat jullie in 2024 voor het laatst Angola verlieten, terwijl u verklaart in april 2025 te hebben gereisd (NPO An., p.4; CGVS, p.11).
- U verklaart op eigen initiatief te zijn verhuisd naar uw oom en tante, terwijl An. verklaart dat haar vader de familie reeds toen zij nog jong was in de steek liet (CGVS, p.5-6; NPO An., p.10).
- U stelt dat An. niet gelovig is, terwijl hij verklaart aangesloten te zijn bij de Neo-apostolische kerk (CGVS, p.10; NPO An., p.13).
- An. verklaart dat jullie met vijf personen konden ontsnappen bij de aanval op 20 april 2025, terwijl u stelt dat jullie met acht waren (NPO An., p.15; CGVS, p.22)."

Verzoeksters verwijzing naar de geheugenstoornissen van haar oom kan niet worden aangenomen ter verschoning van de voormelde veelheid aan tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van An..

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen enkel attest neerlegt ter adstructie van de geheugenproblemen van haar oom An..

Uit de verweernota van 31 maart 2026 kan worden afgeleid dat verzoeksters oom An. in het kader van zijn beroepsprocedure wel een attest neerlegt. De verweernota stelt hieromtrent het volgende:
"*Waar verzoekster wijst op de geheugenstoornissen van haar oom dient te worden opgemerkt dat er in de weigeringsbeslissing in zijn dossier – dat op dezelfde gronden rust als dat van verzoekster – mede gebaseerd is op elementen die geen verband houden met zijn cognitieve capaciteiten. In het medisch attest dat door meneer werd neergelegd in het kader van zijn beroepsprocedure wordt er gewag gemaakt van anterograde amnesie (het onvermogen om nieuwe herinneringen te vormen). In dit attest ontbreken echter essentiële gegevens over de totstandkoming van de diagnose, de aanvangsdatum van de klachten en de concrete impact op zijn deelname aan het persoonlijk onderhoud. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van meneer dat hij nergens verklaart zich zaken niet te herinneren; hij vertelt integendeel over zijn vluchtrelaas en beantwoordt hierover uitdiepende vragen. De aangehaalde geheugenproblemen van verzoekster haar partner vormen dan ook geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verweerder merkt verder op dat het attest van haar oom niet werd toegevoegd aan het verzoekschrift dat in haar hoofde werd ingediend. Verweerder wijst er ook op dat de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekster gebaseerd is op meerdere vaststellingen, en niet louter op de tegenstrijdigheden tussen verzoekster eigen verklaringen en die van haar oom.*"

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster in het kader van onderhavige procedure geenszins aantoont dat de veelheid aan tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar oom te wijten zouden zijn aan de geheugenproblemen van haar oom. De voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing blijven aldus overeind.

Bovendien kan met verweerder worden opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden geloof en asielrelaas gebaseerd is op meerdere vaststellingen, en niet louter op de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en die van haar oom.

4.5. Redelijkerwijze kan van een verzoekster om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van haar problemen en haar situatie in haar land van herkomst. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar de context in Angola en vrees voor de autoriteiten kan dit haar nalatigheid om zich te informeren naar de situatie in Angola, desgevallend vanuit België, niet verschonen. Verder kan niet worden aangenomen dat verzoekster geen telefoonnummers heeft van haar familieleden in Angola. Dat verzoekster naliet zich te informeren, getuigt dan ook van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

4.6. Ingevolge de voorstaande vaststellingen hecht de Raad geen enkel geloof aan verzoeksters voorgehouden lidmaatschap van Luz Do Mundo, noch aan haar voorgehouden vrees voor vervolging die hiermee gepaard ging.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht.

Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (Angolese identiteitskaart en medische documenten) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

6. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van oud artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch aan de voorwaarden van artikel 4, lid 5 van Verordening (EU) 2024/1347. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet (thans artikel 4, lid 4 van Verordening (EU) 2024/1347) evenmin worden aangenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, gezien de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

8. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2 de omzetting is. Verzoekster maakt aldus geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT W. MULS